

ГЕОРГИ РУСАФОВ
ТРОПЧО И ПЕТИМАТА
ИВАНЧОВЦИ

chitanka.info

Хей в оная колиба горе, дето се е гушнала сред дъбравата като щъркелово гнездо, някога живеело весело момче. Ратайче. Цял ден туй момче припкало подир хорските кози. Но като се прибирало вечер, пак не се свъртало на едно място. Все подскачало, все си потропвало с крака. Затова — макар момчето да си имало хубаво име Боянчо — всички му викали на подбив Тропчо.

Веднъж Тропчо отишъл при баща си и казал:

— Татко, пусни ме да пошета по широкия свят! Омръзна ми да тичам само подир господарските кози... Искам да видя незнайни страни, да се сдружа с юнаци над юнаците, да спечеля торба жълтици, та и ние да поживеем като хората — стига сме се мъчили за трошица хляб!

Бащата склонил. И още на другия ден момчето се запиляло по далечни, незнайни пътища... Било лято. Греело жарко слънце. Дърво и камък се пукал от горещина. Но Тропчо нехаел. Хрускал си нашият юнак от сочните ябълки, които му дала майката на тръгване. Свирукал си безгрижно, като че ли цял свят е негов. И все крачел и крачел. Вървял така, колкото вървял, на един кръстопът видял чуден момък — слаб като суха върлина, висок колкото топола.

— Добра среща, чичко! — поздравил Тропчо тънковатия момък. — Защо стоиш тука самичък, сякаш са те заковали на земята?

— Аз съм Иванчо Хвърковатия от Бързанград... Ако не стоя на едно място, няма да видиш кога ще отлетя като вихър напред!

В туй време по напеченото от жегата поле се мярнал сур елен. Иванчо Хвърковатия подрипнал, хукнал след елена и докато момчето да се усети, той се върнал при него с дивеча в ръце.

— Такъв човек като тебе ми трябва за дружина, чичко! — зарадвал се до немай-къде Тропчо. — Искаш ли да станем побратими? Ще те храня из пътя с ябълки, а каквото спечелим, сетне ще си го поделим братски!

— Добре — съгласил се Хвърковатия.

Тръгнали двамата.

Вървели, вървели — на друг кръстопът срещнали още почудноват човек. Нисичък, слабичък, с мъничка като кратунка глава, този чуждак имал необикновено дълги уши. Както били клепнали надолу, те стигали чак до колената му.

— Добра среща, чичко! — поздравил Тропчо отдалече и човека с големите уши. — Кой си ти, какво правиш тука, що струваш?

— Аз съм Иванчо Дългоухия от Слуханпаланка. Седя си тука, ама чувам какво се говори през девет страни, та чак в десетата!

— Така ли? Я тогава ми кажи какво си говорят сега у дома за мене!...

Дългоухия легнал на земята. Прострял върху нея като килим лявото си ухо, па се умълчал. И след малко започнал да шепне на Тропча:

— Чувам как една жена като че ли през сълзи нарежда: „Ох, мъжо, не трябваше да пускаш милата ни рожба на такъв дълъг път!... Тропчо, мамино чедо, какво ли правиш сега, синко, по чуждите страни?... Имаш ли си кой да те завива нощем, кой да ти слага сутрин в торбичката кукурузник с лучец?“ А ето сега й отговаря един мъж: „Мълчи, старо, че ми късаш сърцето с тия си приказки! Нима мислиш, че и на мене не ми е мъчно за веселото ни момче, ама...“

— Спри, спри, чичко!... — викнал Тропчо с овлажнели очи и извърнал глава настрани, за да скрие сълзите си от мъжете. — Няма що, и от това, дето ми каза, вече разбрах, че имаш чудна дарба!... Хайде, ела с нас, дружина да бъдем — ще те храня из пътя с ябълки, па каквото спечелим, братски ще си го поделим!

— Дадено! — приел човекът с дългите уши и тръгнал с побратимите.

Вървели тримата, колкото вървели — на трети кръстопът срещнали друг чуждак. Той пускал с лъка си към облаците стрела подир стрела и макар там да не се виждало нищо, в краката му току падала птица след птица.

— Кой си ти, човече? — спрял се и пред него Тропчо.

— Аз съм Иванчо Стрелеца от Прицелград. Минавам за най-изкусния стрелец на света... Никога стрела, пусната от моята ръка, не отива нахалост!

По това време над главата на Стрелеца прелетяла птица. Зарейна нейде в облаците, тя изглеждала мъничка като просено зърно. Човекът от Прицелград се прицелил и пуснал една стрела по нея. Птицата тозчас полетяла надолу. И колкото повече приближавала земята, толкова по-голяма ставала. А когато паднала точно в краката на Стрелеца,

всички видели, че улучената птица била грамаден орел. Стрелата го клъвнала в средата на самото му сърце.

— Ето човек само за нашата дружина! — плеснал радостно ръце Тропчо. — Хайде, тръгни с нас, чичко, побратим ще ни бъдеш. Из пътя ще те храня с ябълки, а щом спечелим нещо, по равно ще си го разделим!

— Тръгвам! — съгласил се Иванчо Стрелеца от Прицелград.

Поели четиримата.

Вървели, вървели — стигнали нов кръстопът. Там, облегнат на едно дърво, стоял друг юнак. Той бил колкото висок, толкова и дебел. Бузите му приличали на два ковашки меха. И уж денят бил тих, а срещу него листата по клоните на дърветата трептели неспирно като водни кончета, сякаш вятър ги брулел.

— Здравей, чичко! — провикнал се Тропчо. — Кой си ти, откъде си и какво правиш самотен тука?

— Аз съм Иванчо Духалото от Ветроград — отвърнал непознатият и на минутата край побратимите нещо изсвистяло, като че ли в притихналият горещ летен ден изневиделица се извила вихрушка. — Мога да правя, какъвто си вятър искам — и зефир, и суховеи, и ведерник, и ако ви се доще, и ураган мога да дигна!

— Я си покажи изкуството!

Духалото не чакал друга покана. Надул леко бузите си и начаса тих зефир погалил като с милувка лицата на мъжете срещу него. Сетне се понапънал и четиримата приятели мигом се натъркаляли върху изсъхналата тревица. А когато надул юнашки бузите си, в стихналото пладнe се извил такъв ураган, че тополите насреща — изтръгнати с корен — полетели към облаците и вече не се видели нийде никакви.

— Дружината ни, чичко, без тебе няма да бъде истинска дружина! — извикал възхитеният Тропчо. — Скланяш ли да тръгнеш с нас? Из пътя ще си похапваш от ябълките ми, а като спечелим нещо, всеки ще си вземе равен дял!

— Че да дойда! — присъединил се към побратимите Иванчо Духалото.

Вървели всички, колкото вървели — стигнали пети кръстопът. Там си свирукал безгрижно един грамаден човек. Гърдите му приличали на канари, а раменете — широки, широки, хоро да играеш по тях.

— Защо седиш тука и се веселиш самичък, чичко? — запитал го Тропчо, щом приближил незнайния великан.

— Аз съм Иванчо Силния от село Хамалино. Чакам тука някоя дружина, да тръгна с нея, че ми омръзна да ходя все сам по света...

— А какво можеш да правиш?

— Мога да нося на плещите си цяла планина и пак да ми е леко, гаче ли комар е кацнал на гърба ми... Вижте!

И докато дружината на Тропчо да разбере какво става, силният човек откъртил една канара. Метнал я като пухена възглавница на гърба си и започнал да играе пред очите на слисаните юнаци ръченица.

— Само човек като тебе ни липсваше, чичко! — тропнал от радост с крака Тропчо. — Щом си се заседял тука да чакаш дружина, ела с нас — къде ще намериш в тия пущинаци подобри другари от мене и моите момчета... Из пътя ще те храня с ябълки, а като спечелим нещо, братски ще си го поделим, всеки по равно ще си вземе!

Иванчо Силния от село Хамалино приел поканата на Тропчо и тръгнал с побратимите...

Един ден — тъкмо дружината изяла и последната ябълка от шарената мамина торбичка на Тропчо — сговорните мъже осъмнали в непознат, голям град. Още щом влезли в него, шестимата чуждоземци видели, че улиците на града били пълни все с млади хора, които на тумби, на тумби препускали като луди ту нагоре, ту надолу — всички зачервени от старание като варени раци.

— Каква е тая кушия, бре чичко? — запитал Тропчо първия минувач, когото срещнали да върви спокойно сред гъмжилото бегачи. — Какви са тия момци, дето препускат като кончета по улиците?

— Това са все кандидати за кметски зетьове... — отвърнал човекът.

Сетне разказал на побратимите:

— Нашият кмет, който е богат, кажи-речи, колкото царя, има дъщеря, хубава като слънцето и бързонога като вятъра! По настояване на хубавицата преди три дни кметът съобщи чрез градските глашатаи, че ще даде дъщеря си за жена на оногова, който я надбяга. И половината от своето несметно богатство. Състезанието ще стане утре — затуй тия луди-млади се трепят сега, всекиму се иска да стане кметски зет!

Като чул тази новина, Тропчо тропнал с крака и плеснал с ръце:

— Ето най-после работа за нас, побратими... Хей, Иванчо Хвърковатия, стягай се — утре трябва да прославиш с краката си дружината ни!

На другата заран Иванчо Хвърковатия застанал в редицата на състезателите току до самата кметска щерка. Щом го зърнала, хубавицата надула присмехулно бузи и побутнала дружките си:

— Вижте, мари, вижте — и един другоземен скакалец се е наредил да спечели ръката ми!... Но ще ме надбяга, когато си види ушите!

В туй време градският тръбач надул рога за тръгване. Състезателите подскочили, сякаш стъпили на жарава. Опънали крака и всички — начело с кметската дъщеря — хукнали напред. Само наш Иванчо не помръднал крака... Седял си, човекът, спокойно на тревата и докато другите момци вече дъхтели надалече подир бързоногата хубавица, той тепърва започнал да потяга цървулите си за бягането. И ги стягал дълго, дълго — все нещо им намирал кусур, все нещо ги дотъкмявал.

— Хей, чужденецо, много скоро се върна! — започнали да му подвикват на подбив някои от дружките на кметската дъщеря. — Няма що, спечели наградата — да ти е честита хубавата невеста!

Но Иванчо Хвърковатия продължавал да нехае. Занимавал се само с цървулите си, като си правел оглушки за шегите на зяпачите... А докато ставало това, бързоногата хубавица успяла да изпревари всички бегачи. Достигнала другия край на шосето и вече препускала със сетни сили по обратния път. Едва тогава Хвърковатия скочил. И преди зяпачите да разберат какво става, той настигнал и задминал на един дъх всичките си съперници. Миг след туй допрял насрещната крайна межда. Сетне се обърнал, профучал като хала за втори път край кметската дъщеря и тълпата не била още затворила уста от първата изненада, когато дългокракият побратим на Тропчо разкъсал пръв с гърдите си лентата на победата.

Същото се случило и на другия ден — при второто надбягване.

И бързоногата хубавица само дето не се пукнала от гняв и срам, че някакъв си неизвестен цървуланко я надбягал пред очите на целия град... Щяла да си остане така със срама, ако преди третия пробег не ѝ се притекъл на помощ градският съдия, който отдавна въздишал тайно от обич към нея.

— Девойко — пошепнал ѝ той току пред последното състезание, — вземи тази златна карфица!... Тя има чудно свойство — она, в чиито дрехи е забодена, щом измине малко по-голямо разстояние, така се изморява, че вече не може да помръдне, къде ли пък да бяга. Е, забоди утре карфицата тайно в дрехите на чуждоземния цървуланко и ще видиш, хубавице наша, че победата ти е вързана в кърпа!

Очите на горделивата девойка засияли. И както я научил съдията, тя така направила. Но всичко развалил Иванчо Дългоухия. Той не пропуснал нито дума от този таен разговор. Ала си замълчал пред побратимите. Едва когато Иванчо Хвърковатия при третото състезание наистина се строполил по никое време като мъртъв на пътя, сбутал Тропчо и му пошепнал защо е паднал техният побратим. Тогава Тропчо изтичал при Иванчо Стрелеца, предал му думите на Дългоухия. Стрелеца на свой ред дигнал мълчаливо лъка, прицелил се и пуснал една стрела. Тя бръмнала, изфучала със страшна сила напред, улучила карфицата точно в диамантената ѝ главичка и златната игла отскочила от дрехите на грохналия бегач.

Иванчо Хвърковатия се размърдал. Отворил очи. Зърнал в далечината коварната девойка и препуснал подир нея. Догонил я бързо. Още по-бързо я задминал и пак стигнал пръв в града, посрещнат тоя път от възторжените викове на всички запалянковци...

А посрамената хубавица — ах, победената девойка заобиколила по най-глухите улици тълпата и се прибрала ни жива, ни мъртва у дома, където я чакал с нетърпение хитрият съдия. Щом го видяла, тя се тръшнала в краката му и с подути от плач очи викнала:

— Отърви ме от парцаливия скакалец, който пак ме победи, и ще ти дам, каквато награда пожелаеш... Ако речеш, и жена ще ти стана, само ми помогни от него да се откача, че иначе за мене живот няма!

Очите на съдията светнали:

— О, девойко, за такава награда съм готов да сторя чудеса!... А сега не плачи, всичко ще се нареди, както ти го желаеш — ще те потуля на такова скрито място, че и триста дяволи после да се сдружат, пак няма да те намерят!

След туй лукавият човек се навел над ухото на хубавицата, па нещо дълго, дълго ѝ шепнал. Накрая двамата се дигнали и отишли заедно при бащата на девойката. Какво са си говорили там тримата, никой не разбрал и не чул.

Но когато побратимите отишли в богатия дом на кмета и Иванчо Хвърковатия от Бързанград излязъл пред него да си поиска заслужената награда, кметът се ухилил, разперил безпомощно ръце и му казал мазно:

— Да ти дам дъщеря си за жена, момче, заслужил си я... Но къде да я намеря? Щом се върна от състезанието, горкото посрамено момиче изчезна някъде, сякаш потъна в земята. Изпотрепахме се да я търсим, а от нея досега — ни вест, ни кост! Намерете я вие, доведете ми я и — да ти е честита кметската щерка за булка, синко!...

Побратимите напуснали дома на кмета като попарени с вряла вода.

Вървели мълчаливо по тесните градски улици и се чудели:

„Виж ги ти какви били богатите — едно обещават, а друго вършат! На такива хора човек и сянката да не помирисва — сигурно и тя е опашата!“

Идело им да махнат с ръце, па да запрашат далече-далече и от кмета лъжец, и от глезената му щерка... Залисани тъй в мислите си, побратимите излезли неусетно от града и се намерили в едно широко поле. Изведнъж над тях засияло синьото безоблачно небе. Грейналото весело слънчице дъхтяло радостно по него като козле, току-що пуснато от кошарата. От близките дървета чирикали пойни птици. Сред цветята неуморно жужукали медоносни пчели... С една дума, полето гълтало с пълни гърди прелестите на ведрия ден, сякаш на света нямало нито коварен съдия, нито лъжлив кмет, нито разплакана от срам хубавица, нито натъжени побратими.

Сърцето на Тропчо се разлудяло от радост.

— Вижте, вижте, тука май никой не се кахъри, че кметската дъщеря се е обидила от победата на наш Иванчо Хвърковатия и се е скрила в миша дупка! — разперило момчето ръце със светнали очи.

После Тропчо застанал срещу петимата Иванчовци, изгледал ги весело, па се провикнал:

— Хей, побратими, така няма да намерим кметската щерка!... Вярно е, че за такава глезена мома не си струва човек да помръдне дори кутрето си, но хванали сме се вече на хорото, трябва да го изиграем докрай. Иначе какви юнаци сме?... Иванчо Дългоухия, хайде, братко, нагласи слушалата си и послушай какво се говори тук и там по света — все може да чуеш нещо за годеницата на Иванча Хвърковатия!

Иванчо Дългоухия не чакал друга покана. Легнал на земята, прострял лявото си ухо по посока на кметския дом и се заслушал.

— Чувам само как кметът се превива от смях, дето ни е пратил за зелен хайвер... — предал след малко Дългоухия какво е чул.

— Е, нека се посмее сега, че после може и да си поплаче! — махнал ръка Тропчо. — Я обърни слушалата си на друга посока, девойката едва ли ще е останала в дома на баща си.

Дългоухия преместил послушно ухото си на север. Миг след туй очите му засвяткали като очите на котарак, зърнал мишка:

— Дочух я май, братя! — смигнал той към побратимите си, па на прекъсване, според както долавял разговора, започнал да предава какво си говорели съдията и кметската дъщеря в незнайното скривалище: „На такова потулно място сме, а не съм спокойна — оплаква се Иванчовата годеница някому. — Все ми се струва, че ония цървуланковци ще ни намерят и ще ме отведат пред очите на целия град при баща ми. Тогава той, ще не ще... Ах, по-добре да не доживея този позор — бррр... жена на цървуланко!“ Сега пък оня — аха, та това е съдията, дето я научи да забодне иглата в дрехите на наш Иванчо Хвърковатия! — й дума: „Успокой се, хубавице ненагледна! Това няма да стане никога... Първо — дрипльовците са чужденци, не знаят дори, че в страната ни съществува Скалището, в което сме се скрили. Второ — и да попаднат по някакъв начин тука, как ще намерят под коя скала сме се потулили, когато наоколо има безброй скали и всички си приличат една на друга като две капки вода!... Накрая — даже да ни открият, аз знам такива вълшебства, че веднага ще превърна и тебе, и себе си в животинки, които начаса ще се изплъзнат от ръцете им като дим. Нека гонят тогава вятъра, ако си нямат друга работа!“... Пак се обажда онази, кметската щерка...

— Стига, побратиме — прекъснал Тропчо Дългоухия. — Хубава работа свършиха твоите уши и дотука — узнахме това, дето ни трябваше!... А сега, братя, да се помъчим с общи сили да научим онуй, което и до утре да слухтим, няма да ни каже нито съдията, нито кметската щерка: де е Скалището и къде в него са се скрили бегълците!

По туй време въз пътеката през полето куцукал един стар, прастар дядо. Тропчо изтичал при стареца и го запитал:

— Дядо, имате ли тъдява някакво място, Скалище да го викат?

— Имаме, синко, в нашата страна едно Скалище, ама то не е тъдява, а бая далечко... Трябва да прехвърлите хей оная планина, че сетне в същата посока да преминете още една планина и чак тогава в полите на третата планина ще зърнете Скалището. То се познава лесно — освен големи бели камъни в него нищо друго няма: ни тревица, ни водица — само скали и скали!

Тропчо благодарил на дядото и се върнал при побратимите си. И славната дружина — без да се бави повече — запрашила направо през полето по посока на първата планина, която се синеела срещу тях и им преграждала пътя... Вървели юнаците, колкото вървели, прехвърлили едната планина, изкачили се на върха и на втората планина. Същия миг в долината между нея и една друга, трета планина, мъжете видели чудна местност. Додето стигали погледите им, там навред стърчали забити в земята големи бели балвани. От върха скалите приличали на многобройно стадо крави, крепнали се на паша в долината... Когато Тропчо рекъл да ги преброи, начел триста тридесет и три такива скали. И всички си приличали една на друга, сякаш от първата до последната били излети от незнаен майстор в един калъп.

Момчето се забъркало.

Как ще открият сред тези скали-близнаци точно оная скала, под която са се спотаили съдията и дъщерята на кмета? Рекат ли да ги разкопават и отместват една по една, на шестимата ще трябват най-малко триста тридесет и три дни, докато отместят и последния балван. А през туй време бързоногата хубавица и нейният учител така ли ще седят? Охо, кой ги знае какво ще сторят и накъде ще издимят!... Иди след туй гони вятъра!

Но докато момчето се чудело какво да предложи на побратимите си, за да намерят лесно и бързо скривалището на бегълците, Иванчо Силния от Хамалино се смъкнал пъргаво от върха в чудната долина. И преди Тропчо да разбере какво е намислил да прави оня, силният човек се заел точно с туй, което момчето считало за губивреме — започнал да кърти от земята големите бели балвани с такава бързина, сякаш вадел зелки. Докато останалите побратими стигнали при него, той успял да изтръгне от местата им тридесет и три скали. Но под нито една от тях юнаците не открили съдията и девойката. Едва когато Иванчо Силния прекатурил деветдесет и деветата скала, пред очите на побратимите се открила чудновата гледка.

Най-напред изпод скалата зинала с ослепителна светлина просторна пещера. И когато побратимите свикнали със силната светлина, всички видели, че това не било обикновена пещера, а зала с удобства за добър живот... По стените ѝ висели като ледени висулки драгоценни камъни и от тях струела навред сияйната светлина. Подът бил застлан с дебел килим. А в дъното на залата се кипрели две каменни кресла, покрити с топли вълнени китеници. И върху тях занемелите от изненада приятели зърнали тези, които търсели под дърво и камък — коварния съдия и горделивата кметска дъщеря.

— Ето ги нашите избягали пилета, братя! — съвзел се пръв от изненадата си Тропчо и тръгнал радостно, с широко разперени ръце към бегълците, като че ли наистина се канел да лови пилета.

Но преди да ги достигне, кметската дъщеря и нейният учител изчезнали от погледа му, сякаш се били изпарили. В същото време две бели мишки се стрелнали със светкавична бързина под краката му и хукнали навън.

— Иванчо Хвърковатия, дръж мишките, че ще изпуснеш годеницата си, ако не ги хванеш! — извикал Тропчо.

Хвърковатия опънал дългите си крака подир белите животинки и докато побратимите му да мигнат, хванал едната мишка, а след нея и другата.

Първата мишка изпискала с човешки глас:

— Оле-леее, тоя проклет цървуланко ще смаже нежните ми костички с мазолестите си ръце!

И побратимите се досетили, че това е галената кметска щерка.

В туй време другата бяла мишка — тая, дете Иванчо Хвърковатия държал в лявата си ръка — се изплъзнала от пръстите му и към безоблачното небе се устремил един ястреб. Стрелецът го видял и насочил лъка си срещу него. Но преди да пусне стрелата, Иванчо Духалото блъснал ръката му, та изтърваната стрела за първи път, откакто Стрелеца се помнел, прозвъняла далече от набеязаната жертва.

— Защо направи това, човече? Кого щадиш?... Не разбра ли, че този ястреб не е нищо друго, а съдията, проклетият учител на кметската глезана! — кипнал Стрелеца и застанал със свити юмруци пред побратима си, готов в гнева да се нахвърли отгоре му.

— Точно защото разбрах добре кой се крие под перушината на ястреба, ти попречих да го убиеш... — отвърнал спокойно Иванчо

Духалото. — За него аз съм отредил друга участ!

Сетне, като застанал към посоката, накъдето размахвал криле ястребът, Духалото надул могъщите си бузи. Извила се страховита вихрушка. Тя догонила птицата, грабнала я с невидимите си ръце, завъртяла я във висинето като перушинка, па я понесла бързо-бързо нататък, дето глъхнели пустите гори Тилилейски... И след малко Иванчо Дългоухия съобщил на побратимите си, че вече чувал как коварният съдия ридаел жално-милно в най-гъстия кът на прокълнатите гори, откъдето нямало връщане.

При тая вест Духалото спрял да надува бузите си и вихрушката спряла. Същия миг бялото животинче в ръцете на Иванчо Хвърковатия потреперало, изпискало пронизително. И докато побратимите да разберат какво става, мишката се изгубила от погледите им и вместо нея пред очите на шестимата приятели отново се появила в човешкия си образ кметската дъщеря — бяла като вар от гняв и срам.

— Побратими, хайде сега да отведем по-скоро девойката при баща ѝ, че бедният човечец май е напълнил вече цял казан със сълзи от скръб по нея! — кимнал Тропчо на дружината си. — Нали помните, че горкичкият нямаше ни вест, ни кост от милото си чедо... Хей, Иванчо Силния, поноси девойката на плещите си да не нарани нежните си крачета по лошия път!

Иванчо Силния от село Хамалино се пресегнал, хванал с два пръста хубавицата през кръста, метнал я като суха пръчка на широките си рамене и побратимите поели след него с бързи крачки към големия град... Из пътя горделивата девойка мълчала и си кротувала. Но когато младите хора влезли дружно в дома на кмета, тя скочила от раменете на Силния, прегърнала баща си и зачаткала като кречетало на празна воденица:

— Жива няма да ме видиш, ако ме дадеш за жена на този скакалец!... Ще се обеса... ще се пробода в сърцето с отровна игла... ще се удавя... в Голямата пропаст ще се хвърля... в разпалената пещ млада и зелена ще изгоря — но с тия цървуланковци жива няма да тръгна!

И нареждала така дълго, дълго...

Накрая кметът се обърнал към шестимата побратими и рекъл:

— Какво да ви правя, момчета — сами виждате, че нито един от вас няма късмет да се сроди с мене, дъщеря ми не ви ще! А хубост

насила не става, нали?... Затуй поискайте, каквато щете друга награда, само се откажете от чедото ми — едничко ми е, не ми се разделя от него!

Иванчо Хвърковатия отворил уста да каже, че му стига наградата, дето е натрил носа на горделивата хубавица, но Тропчо го смушкар да мълчи. Сетне излязъл сам пред дружината и казал за всички:

— Ние сме шестима бедни момци и ще се задоволим с малко, твое кметско благородие... Затуй повели на хората си да ни дадат от твоите богатства само толкова, колкото ще може да носи един от нас и — халал да ти е дъщеричката, бащице!

Кметът се зарадвал, че ще се отърве евтино от неканените чуждоземци, затова без да се мае повече, заповядал на слугите си да изпълнят желанието на Тропчо. И ония отвели дружината в подземие, дето богатият кмет пазел съкровищата си.

Там Иванчо Силния подложил могъщия си гръб и се провикнал:

— Товарете!

Слугите нахвърлили върху плещите на силния човек най-напред сандъците с жълтиците. Наредили след туй над тях и бъчвите със сребърните пари. А Иванчо Силния все току подвиквал:

— Още!... Още!... Още!

Така силният мъж дигнал на гръба си, кажи-речи, цялото богатство на кмета, за когото ненапразно мълвели, че по имотност се мерел с най-богатите хора на света, дори с царя... След туй Тропчо дал знак на побратимите си и юначната дружина напуснала бързо града, като пред всички — сякаш имал на гръба си само пухени възглавници — припкар леко Иванчо Силния от село Хамалино и пеел, та полето кънтяло.

А кметът, като научил каква участ е сполетяла богатството му, веднага изпратил подир побратимите всякаква наемна войска — и пехота, и кавалерия, и цял обоз от празни коли — за да върнат взетото. Ала минало, колкото време минало, изневиделица над града се извила страховита буря. От нея се изсипал чудноват дъжд — войници пешаци, войници на коне, празни коли... Това било същата наемна войска, която кметът изпроводил да догони славните побратими, а Иванчо Духалото я върнал по този най-пряк път.

Шестимата побратими си взели от кметското съкровище само по една торбичка жълтици. Останалото раздали щедро на ония, от които

слугите на кмета го били заграбили. И накрая всички се пръснали весели и щастливи по домовете си...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.